

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ ЗАРОДЖЕННЯ І РОЗВИТКУ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ ДЛЯ ДІТЕЙ

Однією з прикмет сьогодення літературного процесу в Україні є розмаїття суспільно-художньої періодики. Попри всі економічні, духовні, видавничі негаразди, все ж очевидно, що обсяг періодики в наші дні набагато більший, ніж ще 10-15 років тому. Тож нині чи не головна читацька проблема – інформаційна, бо вже майже нереально охопити той безмір журналів і журнальчиків, альманахів, газет тощо від столичного Києва й до найвіддаленішого райцентру.

Загальновідомо, що дитяча преса виконує, перш за все, функції популяризації пізнавальних та педагогічних ідей. Зміст дитячих часописів повинен допомагати юним читачам у пізнанні навколишнього світу та осмисленні сучасних відкриттів науки і техніки. При цьому, всі матеріали, вміщені в дитячу періодичну літературу, не повинні перевантажуватись навчально-пізнавальним матеріалом, більше того, вони мають пропагувати усталені цінності народу та суспільства в цілому [5, 70].

Кількість періодичних видань для дітей у державі свідчить про рівень її цивілізованості, культури, інтелекту, а також про перспективи її розвитку, її майбутнє. Нове покоління повинно формуватися під впливом вдалої державної політики, сім'ї, громадськості та джерел інформації, які гарантуватимуть повноцінний всебічний розвиток дитини. Нам здається, що думка про занепад дитячої журналістики, у зв'язку з ростом впливовості телебачення, є хибною, оскільки телебачення, або ж комп'ютер, в жодній мірі не замінює періодики – це різні засоби інформації, що по-різному впливають на інтелектуальну діяльність дитини. Таким чином, ці питання завжди були і є актуальними і вимагають свого розвитку, пошуків нових шляхів реалізації, враховуючи соціальну значущість **якісної професійної підготовки майбутніх учителів початкової школи**, які забезпечують раннє становлення і розвиток особистості молодшого школяра.

У психолого-педагогічній науці та практиці завжди приділялася належна увага проблемі професійної підготовки вчителя. Для нашого дослідження суттєве значення мають теоретико-методологічні засади професійно-педагогічної підготовки вчителя (О.О. Абдуліна, А.М. Алексюк, В.П. Безпалько, І.А. Зязюн, Н.В. Кузьміна, М.В. Луговий, О.Г. Мороз, В.А. Семиченко, М.М. Скоткін, Л.О. Хомич); управління процесом професійної підготовки вчителя (О.А. Анісімов, С.І. Архангельський, В.С. Безрукова, І.І. Ільясов, М.І. Приходько, В.О. Сластьонін, П.В. Стефаненко, Г.П. Щедровицький); психологічна теорія діяльності (Л.С. Виготський, П.Я. Гальперін, А.В. Леонтьєв, С.Л. Рубінштейн та ін.); теорія педагогічної

діяльності (Ю.К. Бабанський, С.У. Гончаренко, Н.В. Кузьміна, В.О. Сластьонін, О.І. Щербаков та ін.); наукові засади організації навчально-виховної роботи (Н.М. Бібік, В.М. Мадзігон, О.Я. Савченко); системний підхід до оцінювання професійної готовності майбутніх фахівців (В.В. Давидов, О.А. Дубасенюк, М.І. Дьяченко, Л.О. Кандибович, А.Ф. Ліненко, Н.Г. Ничкало та ін.); в останні роки проведено ряд досліджень (С. Бакуліної, Р. Белашової, М. Вашуленка, М. Волочай, О. Дем'янчука, Д. Ольшанського, О. Савченко), котрі стосуються окремих аспектів і перспектив використання художньої літератури у навчально-виховному процесі.

Зародки періодичних видань сягають глибокої давнини. Дослідники вбачають їх у повідомленнях "Acta senatus", що з наказу Юлія Цезаря вивішувалися на площі Риму, та "Acta diurna", що подавали перебіг праці народного зібрання, відомості про військові події, хроніку новин і т. д. Копії з них розсилалися до різних місцевостей провінції.

Перша газета з'явилась в Римі в першому столітті до нашої ери. Вона і мало чим нагадувала сучасну газету. Староримська держава перебувала тоді в розквіті сил і вела переможні війни з своїми сусідами. В Римі видавалися закони, обов'язкові для всього населення – про нові податки, підготовку до військових походів тощо. Але от лихо – як зробити, щоб про ці закони одразу дізналися всі римляни? Як попередити кожного, щоб ніс у державну казну гроші, коштовності при збільшенні податків? А про наближення ворога до кордонів Римської держави?

Вихід знайшов визначний діяч Староримської держави Юлій Цезар. Він наказав поставити в центрі міста на майдані великі гіпсові плити. На них щоранку записували розпорядження римських властей, а також повідомлення про різні події, що відбувалися в місті напередодні. Ці повідомлення були короткі, лаконічні: адже плити не могли вмістити багато тексту. І все ж вони давали змогу щоденно бути в курсі подій. "Сильна буря розгорнулася над містом, – розповідалося в одній інформації, – і блискавка поцілила в дуб, що ріс біля вівтаря Венери".

Цікавість римлян до повідомлень гіпсових плит невпинно зростала. Тоді було вирішено розмножувати тексти. Окремі новини виписували на маленькі глиняні таблички й продавали ці таблички населенню.

Гіпсові плити мали спеціальні назви. Вони, звичайно, не були схожі на справжню газету. І все ж це були газети, бо вони виконували одну з основних функцій, притаманних усім газетам, - повідомляли новини.

Плити стояли дуже довго. Вони припинили своє існування лише на початку IV століття нашої ери. Перші газети були написані від руки. Тільки в середині XV століття в Європі почали друкувати газети на спеціальних верстатах.

Десь у VIII–IX ст. початки періодичної преси бачимо в Китаї, де того часу виходить вже "Пекінський Вісник". Далеко пізніше, а то в XV–XVI ст., з'являються летючі листки в Німеччині (Flug-blatter) з відомостями про політичні події, пошесні хвороби і т. д. На їх же сторінках опубліковані були 95 тез М.Лютера. Згодом листи, що містили політичні, комерційні та ін.

відомості почали в німців зватися – "Zeitungen", – отже, газети або часописи. Ближче підходили до поняття періодичних видань – "Messrelationen" ("Ярмаркові відомості"), що виходили точно кожного півроку у вигляді рукописних листів.

До цих же часів належить і одна зі старших рукописних газет, що появилися в Чехії під назвою "Noviny leta Pane...", яка переховується в Градці Королевім.

Подібні видання з'являються з бігом часу в інших країнах Європи, але всі вони носять ще випадковий характер і не освітлюють всебічно громадське і приватне життя.

Друковані часописи з'являються щойно з початком XVII ст. і то майже одночасно в усіх країнах Західної Європи. Так, 1615 р. починає виходити в Німеччині "Frank-furter Jurnal", потім з'являється друкований часопис в Австрії, 1621 р. виходить перша газета в Англії під назвою "Weekly News"; 1631 р. – у Франції "Gazette"; в Італії перший часопис виходить 1636 р. (Флоренція) і т. д.

Всі ці часописи подають вже ширші огляди, хроніку, починають обговорювати справи, зв'язані з діяльністю урядів і представництв, та інформують про події свого краю.

На українських землях, у порівнянні із західноєвропейськими країнами, преса з'явилася на 150 літ пізніше. Визначніші події з українського життя мали відгук і оцінку впродовж довшого часу лише на сторінках західноєвропейської преси. Так, повстання Богдана Хмельницького (1648), перемоги і творення Української держави знайшли відгук і освітлення на сторінках англійської, французької, німецької та ін. преси. Так само в цій же пресі можна було зустріти й інші відомості про українські землі.

Щойно за гетьмана І. Виговського можна побачити зародок української преси. Крім звичайних універсалів за час його гетьманування почали видаватися спеціальні друковані універсали для козацької старшини, в яких побіч різного роду наказів, законів тощо подано вже і поточні вісті. Був це фактично своєрідний сурогат часопису, що появлявся і пізніш аж до 1709 р.

По полтавській битві московська влада заводить щораз то все більші обмеження прав і вільностей українських. На цей саме час припадає і наказ царя Петра I, яким забороняється друкувати українські книжки, а передруки наказано зрівнювати з московським: "... Наново жодних книг, окрім церковних попередніх видань не друкувати; але і ці церковні старі книги за такими ж церковними книгами виправляти перед друком з тими великоруськими друками, щоб жодної різниці й особливого наріччя в них не було". За таких умов не могло бути й думки про будь-які публікації на східноукраїнських землях [2, 36].

На Русі першим твором, написаним для дітей, можна вважати "Поученія", або "Грамотку", створену в 1117 р. Володимиром Мономахом. У цьому творі проповідується християнська мораль, патріотизм та основні принципи гуманізму: "... шануй батька і матір, не убий, поважай гостя, учись".

Перша російська друкована газета – “Ведомости”. Створена вона 1792 року. Багато матеріалів для неї редагував сам Петро І. Він же написав для газети кореспонденцію про історичну перемогу російських військ над шведами [6].

Дещо легші умови були на галицько-українських землях. Але і тут ще не скоро з'являється часопис. Щойно в 1776 р. появляється перший на українських землях. Це тижневик французькою мовою під назвою “Gazette de Leopold”, перше число якого появилось у Львові 1 січня, що його власником і видавцем був ближче невідомий якийсь Chevalie Ossoudi. Проіснував цей часопис лише рік. Його сторінки як також сторінки його додатків, – приносили вісті зі всіх важливих міст Європи. Головними були вісті політичного характеру, а подекуди і з приватного життя. Відповідали вони за формою нинішнім телеграмам і хронікарським заміткам. Жодних статей (редакційних чи інших) тут не було.

Серед цих вістей траплялися часом вісті й з українського життя, як місцевого характеру, так і зі східних українських земель. З останніх особливу увагу звертають, наприклад, вісті про призначення гр. Румянцева генерал-губернатором України, про перенесення столиці України з Глухова до Києва, як також цікава російська записка про плавбу на Чорному морі, в якій подано причини зруйнування Запорізької Січі: зробити торговельний шлях Дніпром безпечним від запорізьких козаків.

На східних українських землях зародження періодичної преси сталося ще пізніш, а саме в першій половині ХІХ ст. Найперше появляється вона у Харкові, потім в Одесі, врешті, в Києві.

Першим таким часописом був тижневик під назвою “Харковський Еженедельник”, що його почав видавати 1812 р. харківський книгар Лангнер при найближчій участі професора Харківського університету К.Нельдегена. Газета виходила раз на тиждень тиражем у 600 примірників. Видавали її російською мовою. Вона близько стояла до університету, подаючи інформаційний матеріал, в якому відбивався місцевий побут та інтереси, якими жило громадянство тодішньої Слобожанщини. Газета припинила своє існування з огляду на малу кількість передплатників, що було зазначено управою університету такими словами: “... в тутешньому краї дуже мало людей, що цікавляться такими творами (сочинениями)” [2, 37].

Про видання газет і журналів українською мовою годі було й говорити. Царські чиновники жорстоко переслідували українське слово. У 1876 р. навіть з'явився царський указ, який категорично заборонив друкувати українські книжки, газети, журнали. Газета повідомляла переважно місцеві події. Розповідати про те, що відбувається за межами Харківської губернії їй забороняли. Не було в ній жодного слова й про політику.

Всього 3 місяці виходив “Харківський еженедельник”. Потім на зміну йому прийшли інші видання: “Харьковский Демокрит”, “Украинский вестник”. Одним із головних завдань, що було поставлено видавцями і редакцією, – “... дать лучшее понятие о здешнем крае”, а також ознайомлення читачів з Історією України та збудження почуття любові до неї. Висуваючи це завдання, видавці усвідомлювали труднощі, що стояли перед ними.

Поборюючи ці причини, журнал упродовж чотирьох років все ж спромігся дати на своїх сторінках максимум того, що можна було дати за тих умов, при яких довелося йому існувати.

Першим щоденником на східноукраїнських землях став "Одесский Вестник", що почав виходити в Одесі 1827 р. і протримався до 1893 р.

У Києві перший часопис (газета) появився 1835 р. Власне, був це сурогат газети під назвою "Киевские Объявления", що виходили в 1835-38 і 1850-58 рр. Появлялися вони щодня, але тільки впродовж одного місяця січня, під час контрактних ярмарків.

Врешті, з наказу російського центрального уряду з 1838 р. почали виходити в губерніальних містах "Губернские Ведомости", що появлялися весь час аж до 1917 р.

Школярам було б доречно розповісти і про походження назви "газета". Назва "газета" походить від назви дрібної срібної монети у Венеції – газзи. За цю монету можна було добре поспіяти, придбати недорогий одяг, покататися на гондолі. За газзу також можна було купити аркуш густо списаного паперу. Цей аркуш був особливо потрібен венеціанцям. Справа у тому, що цехи "записувачів новин" стали випускати невеличкі аркуші паперу. Писали їх від руки. Спочатку інформація мала виключно економічний характер - вона призначалася для торгових людей, мореплавців. Потім "записувачі новин" почали цікавитися також політикою. Їхні розповіді про життя в різних країнах, про окремих державних діячів, плани урядів користувалися найбільшим попитом у тих, хто стояв при владі.

За ці бюлетені платили одну газду або газзету. За назвою монети стали називати й самі бюлетені. Так народилася назва газети. З'явилася й нова професія – "збирачі новин". Пізніше їх стали називати журналістами.

Наприкінці XVIII – початку XIX ст. починають з'являтися перші дитячі журнали, у яких друкуються повчання, розповіді, віршики та казки. В Україні у кінці XIX – початку XX ст. також з'являється низка письменників, що пишуть самобутні твори для дітей та юнацтва. Серед них варто відзначити таких, як Марко Вовчок (М. Вілінська-Маркович) (1833–1907 рр.), чий твори проникнуті співчуттям до пересічного мешканця України, розумінням його проблем та перспектив, патріотизмом. Варто відзначити й творчість І. Франка (1856–1916), який писав для дітей вірші та казки, у основу яких покладено українські народні перекази. Усі твори написані у формі, що є доступною для маленького читача. Стосовно казок І. Франко писав, що вони вкорінюють у нашій душі любов до рідного слова, його краси, простоти й чарівної милозвучності. Видатній поетесі Лесі Українці (Лариса Петрівна Косач-Квітка) (1871–1913) належать неповторні віршовані твори для дітей, у яких вигадані сюжети поєднуються з народними дохристиянськими переказами та казками, усі її твори романтичні, у них, як у дзеркалі, відображується не лише ідеалістичне світосприйняття, але й звичайне жіноче прагнення до любові (до дитини, до України, до світу, до Бога) [6].

Л. Дунаєвська відзначає, що зусиллями вчених, письменників, учителів-ентузіастів відкрито нові яскраві таланти майстрів народного слова:

А. Калини, В. Короновича, Х. Плешинця, Ю. Гребяка, І. Лазаря, Ю. Ревтя, Г. Васько, Д. Юрчак та багатьох інших і цей процес триває. До мотивів, сюжетів, образів української народної казки звертались такі відомі письменники, як П. Тичина, Н. Забіла, М. Пригара, І. Нехода, А. Шиян, Г. Тютюнник, О. Іваненко, М. Вінграновський, В. Нестайко, Ю. Ярмиш, А. Костецький, Т. Коломієць та інші. Отримання дитиною насолоди у процесі читання дитячої книжки розпочинається з естетичного сприймання тексту.

За останні роки інформаційний простір України зазнав значних кількісних і якісних змін. Насамперед, з'явилося багато нових періодичних видань, загальна кількість зареєстрованих газет і журналів – 8300 одиниць (що у кілька разів більше порівняно із 1991 р.) Їхніми засновниками, головним чином, виступають комерційні структури, науково-дослідні установи, громадські організації, навчальні заклади.

На початку ХХ ст. пошвидко з'являються видання творів дитячої літератури. У 20–30-ті роки в Україні було засновано ряд дитячих журналів: "Червоні квіти" (1923), "Більшовиченя" (1925), "Жовтень" (1928–1948, з 1945 – "Барвінок"), "Тук-тук" (1929). Вони видавалися на сірому, цупкому папері.

В. Сосюра, М. Рильський, Майк Йогансен, Н. Забіла, О. Копиленко, О. Донченко – такі імена ми часто зустрічаємо на журнальних сторінках, що стали на сьогодні історією дитячої літератури ХХ ст.

А ось і історичні витoki деяких дитячих періодичних видань:

"Барвінок"

Перший номер журналу "Барвінок" для учнів початкових класів вийшов у січні 1928 р. в м. Харкові. Називався він тоді "Жовтень".

Уже в перші роки свого існування журнал згуртував навколо себе кращі письменницькі сили. Тут друкувалися твори М. Трублаїні, О. Копиленка, О. Донченка, А. Малишка, В. Сосюри, І. Неходи, П. Усенка, Н. Забіли, О. Іваненко, ілюстрації – В. Касіяна.

З початком війни вихід журналу припиняється. Перший повоєнний номер для молодших школярів вийшов у місті Києві 1945 року під назвою "Барвінок".

Твори В. Сосюри, О. Копиленка, М. Рильського, П. Тичини, А. Малишка, Ю. Яновського, Л. Первомайського, М. Стельмаха, В. Козаченка, Ю. Збанацького, В. Бичка, Б. Олійника, Б. Чалого (який, до речі, був головним редактором журналу з 1952 до 1975 року) та багатьох інших письменників вчать дітей шанувати працю і людей праці, виховувати кращі моральні риси.

Дбаючи про розвиток творчих обдарувань дітей, в "Барвінку" систематично проводилися і тепер проводяться різноманітні конкурси. Багато років при журналі діяло літературне об'єднання школярів "Первоцвіт".

"Барвінок" відіграв значну роль у вихованні молодшої літературної зміни, художників. У 1978 р. було засновано премію журналу "Барвінок" ім. О. Копиленка. Серед її лауреатів відомі письменники В. Карасьова, О. Пархоменко, В. Близнаць, В. Нестайко, Н. Забіла, В. Канівець, Д. Павличко, В. Ліпський (білоруський письменник, головний редактор журналу "Веселка"), художники Р. Сахалтцев, Н. Денисова.

З 1950 року і понині журнал виходить двома мовами – українською та російською. У 80-тих роках журнал був надзвичайно популярний, його передплачували у багатьох країнах світу, зокрема у Болгарії, Польщі, Китаї, Канаді, Фінляндії, Бельгії, Югославії.

Журнал "Барвінок" названо іменем дуже поширеної квітки в Україні. Люблять цю квітку в народі, співають про неї пісні, складають вірші, шанують за стійкість і сміливість... Щойно зійде сніг, барвінок уже зеленіє у гайках та садах, а трохи згодом викидає на світ квіточки кольору неба, які порівнюємо з учнями.

Відтепер необхідний на уроках. Рекомендується шкільними програмами. Вимогливий класичний журнал з найкращою літературою, ілюстраціями, популярно-пізнавальними проектами для 1-6 класів.

"Соняшник"

Журнал "Соняшник" виходить з 1990 року в м. Києві. Він мандрує по всьому світі, бо це часопис міжнародний: його читають українські діти в Америці, Канаді, Аргентині, Німеччині, Бразилії, Єгипті, навіть у Єрусалимі.

За час свого існування "Соняшник" полюбився дітям і дорослим, особливо вчителям. Які привабливі його сторінки – англійської мови, "Гапличок", "Невже?! Авжеж!", фантастичні та пригодницькі повісті й казки, мальовані пригоди в кумедному місті Без Клепки, "Крила і хвості". А веселі комікси вигадують і діти, і митці. Юні письменники та художники малюють свою сторінку – "Що нам пошта принесла?", беруть участь у цікавих конкурсах. І щороку "Соняшник" вітає переможців – лауреатів премії фонду родини Бойків з Канади. З 1997 р. започатковується нова премія, заснована пані Марією Фішер-Селет (також із Канади). Лауреати цієї премії відвідають Болгарію.

А скільки нових імен письменників та художників відкрив для нас цей часопис!

Зі сторінок "Соняшника" можна дізнатися про стародавні звичаї та вірування нашого народу, познайомитися з цікавими творами українських письменників, які живуть в Україні та за її межами, з творами іноземної літератури для дітей [4].

На теренах дитячої сучасної періодики так само спостерігаємо сьогодні барвисте мерехтіння назв, котрих за останні кілька років в самому тільки Києві назбираємо три з половиною десятки. Зокрема до трьох традиційних, добре відомих не одному поколінню українських читачів журнальних імен – "Малютко", "Барвінок", "Однокласник" (колишня "Піонерія") – додалося багато нових: "Азбука природи", "Біла ворона", "Буслик", "Джміль", "Дивосвіт", "Дзвіночок", "Клас!", "Комарик", "Осьмомисл", "Паросток", "Писанка", "Пізнайко" (російськомовний "Познайка" – то не традиційний у таких випадках варіант іншою мовою, а, судячи з усього, принципово окремий журнал), "Провідник", "Розмалюйко", "Світ дитини", "Словознайка", "Соняшник", "Стежка", "Та-Ра-Ра", "Терентій", "Чомусик", "Школяр", "Яблунька"... Іноді – то не обов'язково власне київські видання ("Дзвіночок", "Клас!"), хоч у Києві вони – не дивина. Бува й так, що, промайнувши помітною з'явою у видавничому потоці, якесь ім'я зникне з горизонту ("Комарик"). Так чи інакше, маємо двадцять п'ять, як

мінімум, загальноукраїнських дитячих журналів, що формували останнім часом український інформаційний простір у царині дитячої літератури. Це з погляду, підкреслюємо, тільки столичного читача – на периферії масив той, вочевидь, набагато більший, та хто про нього знає?! А ще ж окремої розмови заслуговують газети для дітей чи дитячі сторінки в газетах ("Дитяча газета", "Жива вода", "Зірк", "Літукраїночка", "Перчень", "Я сам(а)" та багато інших) [3].

А загалом, окреслюючи контури сучасної української періодики для дітей (зрозуміло, далеко не остаточні), сподіваючись також на децицю допомоги зацікавленим читачам, передовсім батькам, учителям і самим дітям у визначенні їхнього читацько-пізнавального інтересу.

Тож якраз наша сучасна дитяча періодика – де більше, де менше – робить титанічну справу: повірте, коли є під руками "Однокласник" чи "Клас!", "Малюток" чи "Розмалюйко", "Соняшник" чи "Пізнайко", інші наші журнали, – можна незгірше обставити пізнавально-світоглядні умови зростання дитячої особистості.

Отож, принаймні, знаймо: є у нас дитяча періодика, шануймо її, бо вона того варта!

Література

1. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник. – К. : Либідь, 1997. – 376 с.
2. Животко А. П. Історія української преси (Упоряд. авт. іст.-біогр. нарису та приміт М. С. Тимошик. – К. : Наша культура і наука, 1999. – 368 с.) "Літературні пам'ятки України".
3. Мартиненко В. Робота з дитячою книжкою // Початкова школа. – 2001. – № 6. – С. 52
4. Огар Е. Роздуми книговидавця над "першими книгами" // Початкова освіта. – 2000. – № 4.
5. Стаднійчук Р. Сучасна українська періодика для дітей : хто є хто // Слово і Час. – 1999. – № 2. – С. 69–72.
6. Чайка В. В. Засоби масової інформації : соціально-філософський аспект // Філософська думка. – 2001. – № 2.

Анотація

Метою моєї статті було перш за все довести до широкого загалу, який щодня має відповісти на сотні "чому?" свого невгамовного дошкільнятка, що є достатня кількість дитячих періодичних видань, робота з ними дає максимальний ефект, оскільки всі матеріали призначені для багаторазового використання. Як видання Міністерства освіти України вони реалізують державні вимоги щодо вдосконалення освіти наймолодших громадян, впроваджують нові підходи, акумулюючи кращі досягнення педагогічної науки і практики.

При написанні статті я поставила перед собою завдання – акцентувати увагу громадськості на брак критично-методичного аналізу, та, в певній мірі, простого бібліографічного інформування, такого собі читацького путівника-огляду – навіть найзагальнішого – в цьому видавничо-комерційному хаосі.

Ключові слова: професійна підготовка вчителя, професійна готовність, педагогічна діяльність, засоби масової інформації, дитяча преса, дитячі періодичні видання, дитячий журнал, дитяча газета.

Аннотация

Целью моей статьи было, прежде всего, довести до широкой общественности, которая ежедневно должна ответить на сотне «почему?» своего неутомимого дошкольника, что есть достаточное количество детских периодических изданий, работа с ними дает максимальный эффект, поскольку все материалы предназначены для многоразового использования. Как издание Министерства образования Украины они реализовывают государственные требования относительно совершенствования образования самых молодых граждан, внедряют новые подходы, аккумулируя лучшие достижения педагогической науки и практики.

При написании статьи я поставила перед собой задание — акцентировать внимание общественности на нехватку критично-методичного анализа, и, в определенной мере, простого библиографического информирования, такого себе читательского путеводителя — даже самого общего — в этом издательском коммерческом хаосе.

Ключевые слова: профессиональная подготовка учителя, профессиональная готовность, педагогическая деятельность, средства массовой информации, детская преса, детские периодические издания, детский журнал, детская газета.

Summary

The purpose of my article was foremost to take to wide public which daily must answer on hundred «why?» the indefatigable preschool child, that an enough body of child's magazines, robot is with them gives a maximal effect, as all materials are intended for multiple-use. As edition of Departments of education of Ukraine they realize state requirements in relation to perfection of education of the youngest citizens, inculcate new approaches, accumulating the best achievements of pedagogical science and

At writing of the article I put before itself a task — to accent attention of public on the shortage of kritichno-metodichnogo analysis, and, in a certain measure, simple bibliographic informing, such to itself reader guide-book — even most general — herein publishing commercial chaos.

Keywords: professional preparation of teacher, professional readiness, pedagogical activity, mass Medias, child's press, child's magazines, child's newspaper.